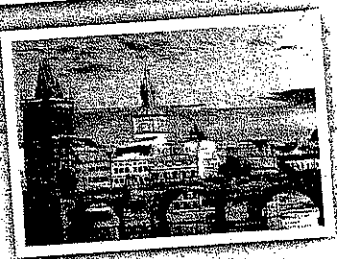

Honzík s Evou bydlí s rodiči v Praze na Kampě.
Praha je podle nich nejkrásnější město na světě.

CHOBOTNICE Z ČERTOVKY

Všecko doopravdy začalo o Vánocích, kdy se tatínek vrátil po dvou dnech z Cínovce i s kamiónem, který s Rudlou Fárou vyprostili ze závějí, a maminka řekla strašně nachlazeným hlasem: „Lepší by bylo rozvést se. S námi nejedeš nikdy nikam. Chudáci děti. Chtěly psa nebo kočku a koupil jsi jim akvárium a i to se rozlepilo, vytopili jsme byt pod námi a Veselí tě budou žalovat.“

„Ať žalují,“ řekl tatínek a v kožené bundě, kolem krku pestrobarevnou šálu, vypadal jako dobrodruh z jiných světů. Přešel k oknu do ulice a otevřel ho dokořán, i když sněžilo. „Tohle je Oskar. Až ho trošku spravím, můžeme s ním jet na druhý konec světa.“

Ať jsme se dívali z okna, jak dívali, žádného Oskara jsme nikde neviděli, jen u chodníku, nad kterým blikala plynová lucerna, stál pomlácený karavan. V boku měl díru, jak do něho na náledí vlítla nákladní tatra. Okénka, z kterých se vysypalo sklo, byla zatlučena překližkou. Vůbec nevypadal jako karavan, který někam pojedede, natož na druhý konec světa. Uvolněná dvířka, přichycená drátem, vrzala ve větru.

„Je celý náš! Skoro zadarmo! Zelinář, co mu patřil, byl rád, že se ho zbavil, dal mi ho za pět korun padesát!“ Pět korun padesát je pro tatínka označení každé výhodné koupě. To všecko maminka věděla. I to, že s nabouraným karavanem, který tatínek přitáhl pyšně pod okna našeho bytu, budou jen potíže. „S tím krámem nedojedeš ani do Chuchle,“ řekla maminka. Ale tatínek roztočil glóbus a řekl: „Kam zapíchneš prst, tam pojedeme, Andreo.“ Po čtvrtém roztočení zapíchl maminka prst do glóbusu a glóbus se zastavil a bylo tam Portugalsko. Hlavní město Lisabon. Asi jsme bláznivá rodina.

Oskar se původně jmenoval COSMOS CAR, měl to i pyšně napsáno na boku, ale čtyři písmena už dávno kdysi kdesi kdosi odloupl. Zbyl OS CAR a to mu už zůstalo, i když postupem doby dostával nová a nová jména jako Klouzačka na myši, Ta tvá nádhera, tatínku, Blbec na dvou kolech a nejčastěji Naše pokladnička, protože v krátké době spolykal všechny naše úspory. Oskarovi, kterého tatínek přestěhoval na dvůr dílen autoškoly, začali lidé říkat HOLANOVIC INTERCONTINENTAL HOTEL. Dírou v něm tam ležli po nocích všelijací lidé a spali v něm, jednou jsme tam našli rozšmaždané bačkory a vypelichaný zubní kartáček.

My jsme si v něm s klukama a holkama hráli. Ve dne. Na to, že někam jedeme, do Austrálie anebo na Čukotku, protože karavan je dům na kolečkách, který se přivěsí za auto a šup dup jsi ve Francii. A v kuchyni si můžeš uvařit polívku nebo guláš a vyspíš se a šup dup jsi ve Španělsku. Ve Španělsku jsou býčí zápasy. Ve Francii jedí šneky. Přes všechny tyhle země pojedeme, to jsme vyzkoumali na mapách.

Zvláštní bylo, že čím víc byl Oskar krásnější, začalo se zapomínat na HOLANOVIC INTERCONTINENTAL a začalo se říkat: „Holanovic jedou do Portugalska.“

Horší je, že v každé zemi se mluví jinou řečí. U nás klidně řeknu: Prosím chleba s máslem a rozumí mi každý, ale v Německu se už musí říct Ich möchte Butterbrot a ve Francii je desiré du pain avec du beurre a v Portugalsku Quero pao com manteiga. Cestování není vůbec lenké, ale rozšiřuje obzory.

Před naší dlouhou cestou tatínek vylepšil auto. Seřídil zapalování. Vyměnil výfuk. Přimontoval nové zpětné zrcátko a zapřáhl za něj Oskara. S autem a Oskarem jsme objeli na zkoušku české hrady a zámky a bylo to skvělé. Oskara jsme ztratili jen jednou ve velice křivolaké zatáčce pod Křivoklátem, ale zas jsme ho našli a připřáhli.

Tatínka to potěšilo. Řekl mamince (trošku poškrábané od lopuch a bodláčí, v kterém karavan přistál): „Už aby byly prázdniny, na to Portugalsko se těším. Jsi čím dál krásnější.“

A mě se zeptal: „Jaké bude vysvědčení?“
Jaké asi?

Ota Hofman – Chobotnice z Čertovky